

2023.04.16 magyar nyelvű

Köszöntés: 2Pét2,2 „...mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre, 3 mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr.“

Olvasmány: Kol2,12-15 A keresztségben vele együtt voltatok eltemetve, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. Róm 6,4; Ef 2,6 13 Titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és testetek körülmetéletlenségében, ővele együtt életre keltett, megbocsátva nekünk minden vétkünket. Ef 2,1-5 14 Eltörölte a követeléseivel minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, és eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Ef 2,15 15 Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.

Alapige: 1Móz 32,23-32 De fölkelte még azon az éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóleányát és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. 2Móz 4,24-26 24 Fogta és átvitte őket a patakon, majd átvitte mindenét, amije volt. 25 Jákób pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki birokra kelt vele, egészen hajnalhasadtáig. Hós 12,5 26 De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, úgyhogy kificamodott Jákób csípőjének forgócsontja, miközben vele birkózott.

27 Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz. 28 Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákób. 1Móz 35,10 29 Erre azt mondta: Nem Jákób lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. Hós 12,5 30 Jákób azt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De ő így válaszolt: Miért kérde a nevedet? És megáldotta őt. Bír 13,17-18 31 Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet, és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam. 2Móz 33,20

32 Már sütött a nap, amikor átkelt Penúélnál, és sántított csípőjére. 33 Ezért nem eszik meg Izráel fiai mindmáig a csípő forgócsontján levő inat, mert ütés érte Jákób csípőjének forgócsontján az inat.

Kedves Testvérek,

Egy nagyon sajátos igeszakasz ez. Merthogy Jákób át akar kelni a Jordán folyón egy gázlónál. Azaz egy olyan helyen, ahol sekély a víz. De mégis. Azért itt is vannak veszélyek. Ez nem egy biztosított híd, amit mérnökök terveztek, hanem egy olyan hely, ahol minden lépés nehéz, ingoványos és veszélyes. Nem csoda hát, hogy ehhez a helyhez kapcsolódik a történet, hiszen a zsidóság amúgy is sokszor felt az ilyen természeti erőktől, hiszen ott éltek vándorló népként.

Így a folyóvíz veszélye magában hordozza a történetet is.

Hiszen itt arról olvasunk, hogy Isten angyala verekszik Jákóbbal, s így lesz aztán Izrael a neve. Miféle történet ez? Hogyhogy Isten angyala küzd Jákóbbal? Nos amikor mai fejjel olvassuk ezt a szakaszt, akkor talán valami régi hagyományra, vagy Izráel népének körében ismert sok ezeréves történetre kell visszagondolni.

Talán egy próbára, amit ki kellett állnia valakinek a felnőtté váláshoz. Mint amilyen a mesében van. Vagy arra, amiről szóltunk már, hogy a vízen átkelés az veszélyes.

Harcolni Isten angyalával.

De ha belehelyezkedünk egy kicsit a történetbe akkor talán manapság is látjuk azt, hogy bizony néha nem egyszerű. Az Istennel való viszonyunk sem. Nem mindig vagyunk ugyanolyan jó viszonyban.

Néha talán küzdelmes az élet, meg az Istenhit is. Sőt, nincs olyan élet, ahol ne kellene megküzdeni valamivel. De ne tessék aggódni, nem háborús retorikát akarok a mai vasárnapon.

Csak azt, hogy mindannyiunknak megvan a maga pokoljárása. Ez talán egy erős kifejezés, de Istennel vagy angyalával harcolni? Az egy nagyon kemény dolog.

Az ószövetségi értelemben pedig még inkább, hiszen akkoriban úgy tartották, hogyha valaki Istent színről színre látja, akkor meg kell halnia. Mert ugye Isten olyan hatalmas, hogy nem képes az ember vele szemben kibírni.

Éppen ezért érdekes az a helynév, amelyet Jákób itt mond: Penúél héberül, ami annyit jelent, hogy az Isten arca.

Egy híres teológiai mondat úgy fogalmaz, hogy: „finitum non capax infiniti” azaz a véges nem fogadhatja be a végtelent. Merthogy Isten végtelen, túl nagy és túl van azon a határon, amit az ember meg képes érteni, be képes fogadni.

Éppen ezért nem ábrázoljuk őt a református templomokban. Ugyanakkor nehéz szembe kerülni Istennel, s nem tudjuk őt leírni, meghatározni és fogalmakba zárni. S kínzó ez, mert az ember vágyik magyarázatokra, vágyódik megoldásokra és kézzel fogható dolgokra, s amikor mi nem értünk valamit, amikor bánt minket egy-egy esemény, amit nem tettünk a helyére, akkor ami nem hagy nyugodni az nagyon kínzó.

S Isten megismerése is ilyen lehet. A múlt héten is nekem szegezték a kérdést diákjaim, hogy miért, meg hogyan lehet bizonyítani Isten létezését? Erre talán az a legegyszerűbb válasz, hogy nem lehet. Mert egy olyan Isten, aki hagyja magát bizonyítani, az nem is Isten.

Kanyarodjunk vissza oda, ami egy személyes kérdés mindig: nincs olyan emberi élet, ahol ne lenne nehézség, ahol ne lenne kínzó kérdés, vagy hogy durvábban fogalmazzak, ahol ne lenne földi pokoljárás.

De ez egy nagyon személyes dolog, hiszen lehet, hogy ami nekem vagy nekünk probléma, az másnak fel sem tűnik. Vagy nem olyan súllyal esik a latba, mint mondjuk nekünk.

Ez a hitbeli életünkben is igaz. Mert a keresztyénség sem csak mindig rózsaszín és szép és jó. Nem mindig olyan sima és egyszerű a hit, mint egy cukormázás édesség. Néha keserű és kellemetlen ízek is tarkítják.

De hadd mondjam azt, hogy ez felnőtt létben egy fontos lépcső. A felnőtt hitben is.

A hit fejlődéséről sok elmélet van, vannak, akik inkább a racionális, kognitív észre ható elemeket emelik ki, míg mások a megélés, az érzelmek, az élmények részét hangsúlyozzák ki.¹ S mid a kettő fontos.

Én úgy hiszem, hogy a hitfejlődésben oda kéne eljutni, hogy a hitünk komplex legyen. Nemcsak egy naiv hit, hanem a bizalom, a teológiai tartalom, de a kérdések felé való nyitottság is meglegyen.

Még ha ez nem is olyan kényelmes és egyszerű, mint amilyenre sokszor vágyunk. Még ha sokszor tragédiák döbbsentenek minket arra rá, hogy nem tudunk mindent és nem látunk át mindent.

Úgyhogy hadd szolgáljak egy személyes pokoljárással. Húsvét hétfőn prédikáltam az emmausi tanítványokról, ahogyan tavaly húsvét hétfőn is, amikor itt volt az ORF. A televízió és rádió. S az emmausi tanítványokról az előtt utoljára akkor prédikáltam, amikor egy lelkészt kellett helyettesítenem kelet-Magyarországon, aki öngyilkos lett.

Részletezhetném, de legyen elég annyi, hogy pokoljárás volt. Küzdelem. Az Istennel is.

Amivel csak azt akarom mondani, hogy az életünk, s még egy lelkész élete sem mentes az ilyesmitől. Nem tudjuk megspórolni azt, hogy néha ne kerüljünk mi is egy folyóhoz, amin át kellene kelni, és bárhogyan keressük, de nincs egy jól megépített híd, nincs kész válasz, hanem át kell menni tapogatózva egy gázlón. Keresve a helyes utat, hogy ne süllyedjünk el. Küzdeni kell azzal, ami előttünk van.

De az a nagy kegyelem, hogy bár kell küzdeni, s kell keresni az utat, de volt aki előttünk végig járta ezt. S van aki elkísér minket. S nem Jákóbra gondolok, hanem Krisztusra, akiről múlt héten oly nagyon emlékeztünk, s aki mindig előttünk van, hiszen, ha valaki, hát akkor Ő olyasmin ment keresztül, amin egyikünk sem.

Meghalt és feltámadt. Értem, érted, értünk. Hogy tudjunk mit kezdeni a saját pokoljárásunkkal, traumáinkkal, bajainkkal, gondjainkkal. S ha valami akkor hát ez öröm, és áldás. Kapaszkodjunk ebbe bele, mindenkor. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László

¹ Sitku Tibor: A fowleri hitfejlődés-elmélet értékelése és lehetséges implikációi a homiletika, a poimenika és a missziológia területein, Doktori értekezés, KGRE - HDI, Budapest 2022, 118.